2007-3 i 6-RE

CAUSA 2007-3 i 6-RE

Números de registre: 50-2007 i 72-2007. Recursos d'empara

SENTÈNCIA DEL 7 DE SETEMBRE DEL 2007

BOPA núm. 75, del 19 de setembre del 2007

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 24 de gener del 2007, per la representació processal del Sr. F. A. F., mitjançant el qual interposa recurs d'empara contra els autes del 6 de novembre del 2006 i del 6 de desembre del mateix any, dictats pel Tribunal de Corts i contra els autes del 8 i del 23 de gener del 2007, dictats per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia per haver-se produït una presumpta vulneració dels drets a la defensa, a la jurisdicció, a obtenir una decisió fonamentada en dret i a un procés degut, substanciat per un tribunal imparcial predeterminat per la llei, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, i atès que demana al Tribunal Constitucional que tingui aquest recurs per presentat, que declari infringits els drets fonamentals esmentats, que anul·li els autes objecte de recurs i que "es reconegui el dret del recurrent a obtenir una resolució sobre el fons en el tema objecte del present recurs tot acordant-se la retroacció del procediment al moment en que es va produir aquesta vulneració";

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, l'1 de febrer del 2007, per la representació processal del Sr. F. A. F., mitjançant el qual interposa recurs d'empara contra l'aute del 23 de novembre del 2006, dictat pel batlle de guàrdia i contra la sentència del 30 de gener del 2007, dictada per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, en el decurs del

procediment urgent i preferent previst a l'article 41.1 de la Constitució i atès que, a més de sol·licitar al Tribunal Constitucional el que sol·licitava en el primer recurs, demana l'acumulació de les dues causes i que es condemni el Consell Superior de la Justícia al pagament de totes les despeses derivades de la seva intervenció en el marc de la causa TC-195-1/03 i ESP-01/06, així com en el marc de les causes constitucionals;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 14 de febrer del 2007;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional del 25 de maig del 2007, que va acumular els dos recursos d'empara esmentats i va admetre a tràmit, amb efectes suspensius, la causa acumulada;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 4 de juny del 2007, per la representació processal del recurrent;

Vistes les conclusions formulades, dintre de termini, per la part recurrent i pel Ministeri Fiscal;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Carles Viver Pi-Sunyer;

Antecedents

Primer

El 14 de juny del 2004, el Tribunal de Corts va condemnar el Sr. F. A. F., com a responsable penal en concepte d'autor d'un delicte major de violació, sense la concurrència de circumstàncies que modifiquin la responsabilitat penal, a la pena de set anys de presó ferma, a l'expulsió temporal del Principat per un termini de vint anys i al pagament de les despeses processals causades.

El 8 de novembre del 2004, en el marc de l'apel·lació, la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia va dictar una sentència que estimava parcialment i confirmava la sentència del Tribunal de Corts, excepte pel que feia a la pena de presó imposada que es reduïa a cinc anys.

Segon

La representació processal del Sr. F. A. F. va presentar, en temps i forma, un recurs d'empara contra les resolucions esmentades i, el 6 de juny del 2005, el Tribunal Constitucional va declarar la vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut per l'article 10 de la Constitució, en les seves vessants del dret a un procés degut, del dret a la defensa i del dret a la presumpció d'innocència, per tant, atorgava l'empara sol·licitada per la representació processal del Sr. F. A. F. i declarava l'anul·lació de la sentència del 14 de juny del 2004 del Tribunal de Corts, de la sentència del 8 de novembre del 2004 i de l'aute del 9 de desembre del mateix any, dictats per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia.

Tercer

El Sr. F. A. F. va decidir, aleshores, presentar una demanda contra l'Administració de Justícia en concepte de danys i perjudicis.

Quart

Mitjançant aute del 6 de novembre del 2006, el Tribunal de Corts va acordar fixar la data del 24 de gener del 2007 per a la celebració d'un nou judici oral i va demanar a la defensa de l'imputat d'aportar les dades personals dels testimonis als quals feia referència en el seu escrit de qualificació provisional del 24 de maig del 2004.

Cinquè

Contra aquesta decisió la representació processal del Sr. F. A. F. va formular, d'acord amb l'article 136 del Codi de procediment penal, una qüestió prèvia i una demanda per vulneració dels drets fonamentals, d'acord amb el procediment urgent i preferent, establert a l'article 41.1 de la

Constitució.

Pel que fa al primer procediment, el 6 de desembre del 2006, el Tribunal de Corts va considerar que per tal com les primeres sentències havien estat declarades nul·les, la conseqüència natural era retrotreure les actuacions al moment abans d'iniciar-se la vista oral, conformement al petitum que constava en l'escrit de recurs d'empara. El 8 de gener del 2007, la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia confirmava aquesta decisió i, el 23 de gener del mateix any, desestimava l'incident de nul·litat d'actuacions per vulneració del dret a la jurisdicció presentat per la representació processal del Sr. F. A. F.

Pel que fa al segon procediment, el 23 de novembre del 2006, el batlle de guàrdia va desestimar la demanda per vulneració dels drets fonamentals i, el 30 de gener del 2007, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va confirmar la decisió de la Batllia.

Sisè

El 24 de gener del 2007 i l'1 de febrer del mateix any, la representació processal del Sr. F. A. F. va presentar sengles recursos d'empara, registrats com a causa 2007-3-RE i com a causa 2007-6-RE, en què, substancialment, manifesta que s'ha vulnerat el dret a la jurisdicció en un sentit ampli i el dret a un procés degut, ja que un cop presentat el recurs d'empara 2004-15-RE, els tribunals de la jurisdicció penal es troben privats de la seva potestat jurisdiccional en el marc d'aquesta causa penal i pel fet de tornar a jutjar el Sr. F. A. F. "s'està desvirtuant i alterant greument el sentit i finalitat pròpies del procediment penal i per extensió de la resta de texts legislatius" i afegeix que aquesta decisió "és manifestament arbitrària i ha estat ordenada fora de tot principi i finalitat constitucional."

Aquesta part també considera que s'ha vulnerat el dret a un tribunal imparcial determinat per la llei per tal com els magistrats del Tribunal de Corts i de la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia ja tenen conformada la seva opinió interna sobre la culpabilitat del Sr. F. A. F., per tant la imparcialitat d'aquests magistrats no està garantida si es reprèn el judici oral. I afegeix que la decisió del 6 de novembre del 2006 del Tribunal de Corts vulnera els articles 85.1, 86.1 i 88 de la Constitució, perquè no respecta cap norma del procediment penal i pretén la modificació d'una sentència ferma; també vulnera els articles 95.1 i 95.2 de la Constitució, perquè pretén substituir-se al Tribunal Constitucional. Finalment, considera que tampoc es respecta el principi non bis in idem que no permet jutjar una persona dues vegades pels mateixos fets.

La representació processal del recurrent manifesta igualment que s'ha vulnerat el dret a la defensa del Sr. F. A. F., ja que, tot i que en el sumari no hi ha cap prova de càrrec ni tan sols cap indici de criminalitat que pugui arribar a desvirtuar el principi de presumpció d'innocència, els òrgans judicials

ordinaris cercaran sempre el mateix resultat, que no és altre que la seva condemna.

Finalment, aquesta part manifesta que també es vulneren els principis de seguretat jurídica, de responsabilitat dels poders públics i d'interdicció de tota arbitrarietat, ja que la resolució objecte de recurs "pretén fer una nova utilització del procediment penal per tal d'arribar a una decisió prèviament concebuda i fonamentada en una sèrie de raonaments coneguts per la fiscalia, aquesta defensa i fins i tot pel propi interessat."

Per acabar, la part recurrent demana al Tribunal Constitucional que tingui aquest recurs per presentat, que declari infringits els drets fonamentals esmentats, que anul·li els autes objecte de recurs i que "es reconegui el dret del recurrent a obtenir una resolució sobre el fons en el tema objecte del present recurs tot acordant-se la retroacció del procediment al moment en que es va produir aquesta vulneració."

En l'escrit de recurs d'empara 2007-6-RE, també sol·licita que donat cas que s'estimin aquests recursos d'empara, el Tribunal Constitucional condemni el Consell Superior de la Justícia al pagament de totes les despeses derivades de la intervenció del lletrat en el marc de les causes TC-195-1/03 i ESP-01/06 i en seu constitucional per tal que puguin ser exigides davant la jurisdicció ordinària.

Setè

En el marc del procediment establert en l'article 94 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional (recurs d'empara 2007-3-RE), el 14 de febrer del 2007, el Ministeri Fiscal va presentar un informe en què demana la inadmissió a tràmit del recurs d'empara 2007-3-RE, perquè no considera que s'hagi produït la vulneració dels drets reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

El Ministeri Fiscal considera que les decisions objecte de recurs donen resposta a cadascuna de les al·legacions de la part recurrent i estan motivades i fonamentades en l'ordenament jurídic andorrà. I precisa que el Tribunal de Corts té l'obligació de resoldre la causa mitjançant una sentència i les qüestions relatives a la cosa jutjada s'han de resoldre en la mateixa sentència. D'una banda, el recurrent planteja una argumentació sobre crítiques formulades a priori i relatives a una decisió de justícia que, per definició, encara no s'ha produït i, per tant, no s'ha caracteritzat cap vulneració del dret a la jurisdicció. D'altra banda, el recurrent té la possibilitat de produir totes les proves que consideri escaients per a la seva defensa.

Vuitè

El 25 de maig del 2007, el Tribunal Constitucional va acordar acumular aquests dos recursos i va admetre a tràmit, amb efectes suspensius, la causa acumulada.

Novè

El 4 de juny del 2007, la representació processal del recurrent va presentar un escrit d'al·legacions en què, a més de reiterar les manifestacions efectuades anteriorment, considerava que les resolucions judicials objecte de recurs també havien vulnerat el dret a la seguretat jurídica, reconegut a l'article 3.2 de la Constitució.

Desè

El 16 de juliol del 2007, aquesta part i, el 18 de juliol del mateix any, el Ministeri Fiscal, van presentar sengles escrits de conclusions en què donaven per reproduïdes les manifestacions efectuades anteriorment.

Fonaments jurídics

Primer

Com s'ha exposat amb detall en els antecedents, els recursos d'empara acumulats es dirigeixen contra l'aute del Tribunal de Corts del 6 de novembre del 2006, que acorda reobrir el judici oral en la causa TC-195-1/03, contra l'aute de la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia del 8 de gener del 2007 i contra la sentència de la Sala Administrativa del mateix Tribunal del 30 de gener del 2007, que desestimen sengles recursos contra l'aute del Tribunal de Corts abans esmentat.

El recurrent al·lega que la prossecució de la causa, després de la sentència del Tribunal Constitucional del 6 de juny del 2005 que anul·lava la sentència de condemna del 8 de novembre del 2004 del Tribunal Superior de Justícia, vulnera els seus drets a la defensa, a la presumpció d'innocència, a la jurisdicció, a un tribunal imparcial predeterminat per la llei, a obtenir una decisió

fonamentada en dret i a un procés degut, tots ells consagrats a l'article 10 de la Constitució. En els seus escrits d'interposició de recurs i de conclusions també fa al·lusió a la vulneració del principi de seguretat jurídica de l'article 3.2 del text constitucional.

Segon

Per centrar l'objecte d'aquest recurs, cal descartar d'entrada l'al·legació relativa al principi de seguretat jurídica, ja que aquest precepte, considerat aïlladament, no conté cap dret fonamental i, en conseqüència, les seves vulneracions hipotètiques no poden ser residenciades en un procediment constitucional d'empara.

Les al·legacions relatives al dret a la jurisdicció "en sentit ampli", segons les qualifica el recurrent mateix, es basen en l'afirmació, reiterada però sense més raonament, que la reobertura del procediment "desvirtua greument" el que preveuen el Codi de procediment penal i el Codi penal. El recurrent no aporta cap altra argumentació amb la finalitat de demostrar el relleu constitucional de les seves discrepàncies amb la interpretació i aplicació que els òrgans judicials han fet de les normes processals i, aquesta càrrega li correspon atès que, segons l'ordenament andorrà, la interpretació i aplicació de les regles processals són funcions que corresponen a la jurisdicció judicial i només assoleixen relleu constitucional en casos determinats que cal posar de manifest davant d'aquest Tribunal Constitucional. De fet, en el recurs no queda clar si els retrets es formulen en relació amb la reobertura del judici oral o si s'imputen a la sentència que va portar a la condemna del recurrent i que ja va ser objecte d'enjudiaciament de constitucionalitat per aquest Tribunal.

La pretesa vulneració del dret al procés degut s'argumenta amb la sola afirmació que "Aquesta part entén que les esmentades resolucions conculquen el dret a la jurisdicció en la seva vessant del dret al procés degut al qual té dret el senyor A. pels motius anteriorment exposats al llarg d'aquest escrit que es donen per reproduïts a tots els efectes legals oportuns". No s'aporten, doncs, arguments que permetin enjudiciar una vulneració autònoma del dret al procés degut. Aquests arguments tampoc es dedueixen de la resta de l'argumentació.

Pel que fa al dret a obtenir una decisió fonamentada en dret, que s'apunta en l'encapçalament dels seus escrits, en els fonaments de dret no se'n fa cap esment.

El recurrent al·ludeix també succintament a una vulneració del principi non bis in idem que derivaria del fet de "jutjar a una persona dues vegades pels mateixos fets". Aquesta pretensió s'ha de descartar d'entrada, ja que, malgrat que, efectivament, la proscripció del non bis in idem en l'àmbit penal es pot considerar inclosa en el dret a la legalitat penal de l'article 9.4 de la Constitució, el contingut d'aquest dret no és el que li pretén atribuir el recurrent. El que proscriu aquest dret és la

imposició d'una doble condemna a un mateix subjecte, pels mateixos fets i per idèntica infracció penal, però no el doble processament si d'aquest fet no es deriva una doble condemna (o un agreujament de la pena en el seu resultat final per no haver estat considerades conjuntament). En el cas enjudiciat és clar que en el moment present la condemna del recurrent ha estat anul·lada per la sentència del Tribunal Constitucional i, en conseqüència, si en hipòtesi el Tribunal Superior de Justícia el tornés a condemnar, el recurrent tan sols tindria una condemna pels mateixos fets i per la mateixa infracció penal.

El recurrent al·lega també la vulneració del dret a la defensa sobre la base d'una suposada "constant i perpetua voluntat (dels tribunals ordinaris) de condemnar al Senyor A. malgrat no hi ha en el sumari cap prova de càrrec ni tan sols indici de criminalitat contra la seva persona". D'aquesta pretesa animadversió, el recurrent en dedueix que mai podrà gaudir d'igualtat d'armes processals amb la Fiscalia. Plantejada així la qüestió, els aspectes d'aquesta al·legació que es poden considerar relacionats amb l'article 10 de la Constitució s'han d'entendre inclosos en la denúncia relativa a la manca d'imparcialitat del Tribunal que passem a analitzar a continuació.

En efecte, de totes les al·legacions adduïdes pel recurrent, queda tan sols la relativa a la vulneració del dret a un tribunal imparcial que el recurrent basa en el fet que la reobertura del procediment per part del mateix tribunal que ja el va condemnar comporta la pèrdua de la imparcialitat objectiva dels jutges que l'han de tornar a jutjar, ja que no estan lliures "de tot tipus de prejudici o parcialitats en l'exercici de la seva tasca professional". En aquesta qüestió hem de centrar, doncs, la nostra sentència i, més precisament, en la determinació de si la reobertura del judici oral per part del Tribunal Superior de Justícia, després que el Tribunal Constitucional anul·lés la sentència de condemna per vulneració dels drets a un procés degut, a la defensa i a la presumpció d'innocència, conculca el dret a un tribunal imparcial.

Tercer

El dret a la imparcialitat objectiva dels jutges pretén assegurar que els jutges que intervinguin en la resolució d'una causa ho facin sense prevencions o prejudicis derivats d'una relació o d'un contacte previs amb l'objecte del procés, per haver instruït la causa, per haver ostentat la condició d'acusador o per haver intervingut en una altra instància prèvia del procés. Es vol evitar que influeixin en la seva resolució conviccions prèvies que el jutge s'hagi pogut formar sobre el fons de l'afer per tal com ha participat en instàncies o actuacions judicials anteriors. Per això tots els ordenaments jurídics consagren causes de recusació -i d'abstenció- encaminades a preservar aquesta imparcialitat objectiva. Tanmateix, cal tenir en compte que en tots els ordenaments jurídics, inclòs naturalment l'andorrà, està prevista la possibilitat que, com a conseqüència d'haver-se dictat una sentència anul·latòria, es retrotraguin les actuacions per tal que el primer òrgan judicial torni a dictar una nova resolució conforme amb el que estableix la sentència anul·latòria i repari les deficiències observades. Com ha dit el Tribunal Europeu dels Drets Humans, en un cas que té similituds amb el que aquí enjudiciem, "no es pot mantenir com a regla general, resultant de l'obligació d'imparcialitat, que un tribunal superior que anul·li una decisió administrativa o judicial,

tingui l'obligació de reenviar el cas a una autoritat jurisdiccional distinta, o a un òrgan d'aquesta autoritat composat de forma distinta" (STEDH del 16 de juliol de 1971, cas Ringeisen c/ Àustria). De fet, en aquests casos la revisió de la sentència o, més exactament l'obligació de dictar una segona resolució constitueix un dret del condemnat a que el jutge o tribunal, que ha incorregut en els vicis advertits en la segona sentència, els repari tornant a enjudiciar la causa d'acord amb les apreciacions introduïdes pel segon tribunal. Certament en aquests casos el tribunal que torna a jutjar ha tingut coneixement previ de la causa, però el nou judici l'ha de fer constret a uns àmbits i a uns criteris i declaracions que ha de respectar forçosament, i la seva decisió és susceptible de control posterior, per tal de verificar si, efectivament, el nou enjudiciament ha respectat allò que es va declarar a la sentència anul·latòria. Des d'aquesta perspectiva, la institució de la retroacció, que respon a interessos institucionals rellevants, no posa en qüestió el dret al jutge imparcial.

Quart

En canvi el dret que, en hipòtesi, es podria veure afectat pel doble enjudiciament és el relatiu a l'execució de les sentències en els seus propis termes, en aquest cas el dret a l'execució de les sentències constitucionals anul·latòries per vulneració d'un dret constitucional. El recurrent fa una succinta referència a aquesta qüestió en els seus escrits.

És del tot evident que els jutges i tribunals quan dicten una segona resolució no solament han de respectar allò que ha decidit el Tribunal Constitucional en les sentències que concedeixen l'empara, sinó que, si aquesta decisió ho requereix, han d'adoptar les mesures pertinents per fer efectiu el dret fonamental reconegut i han de reparar la vulneració declarada. Aquesta segona intervenció de la jurisdicció ordinària, que no pot contravenir allò que ha establert la jurisdicció constitucional ni menystenir l'eficàcia de la situació jurídica subjectiva declarada, pot produir-se per retrotracció expressa del Tribunal Constitucional mateix, però no es pot descartar d'entrada que davant del silenci del Tribunal, és a dir, si aquest no ho impedeix expressament, els òrgans judicials dictin una nova resolució si les circumstàncies del cas ho requereixen, bé per donar efectivitat plena a la sentència constitucional, és a dir, per reparar la vulneració del dret, bé, per exemple, per concloure el procediment judicial resolent qüestions que el Tribunal Constitucional no ha pogut enjudiciar perquè resulten alienes a la seva jurisdicció. Els límits constitucionals a aquest segon enjudiciament, val la pena repetir-ho, s'han de circumscriure escrupolosament a allò que ha declarat i resolt el Tribunal Constitucional respecte del dret fonamental vulnerat, però no comporten de forma automàtica la impossibilitat d'obrir aquest segon judici.

En efecte, respectant el límit constitucional esmentat, el dret a l'execució de les sentències constitucionals d'empara no imposa una única solució constitucionalment legítima quant a l'abast de la retrotracció o, en altres paraules, aquest dret no permet identificar unes circumstàncies que justifiquin o permetin que la jurisdicció judicial dicti una nova resolució després de la sentència d'empara constitucional. La diversitat de models, pel que fa a l'abast de la retrotracció, que existeixen a l'actualitat en ordenaments jurídics que garanteixen els drets a l'execució, a la fermesa i a la intangibilitat de les sentències constitucionals mostra que, tot respectant aquests drets, hi

caben diverses alternatives perfectament legítimes des de la perspectiva constitucional pel que fa al "doble enjudiciament".

Des d'aquesta perspectiva, és clar que no es vulnera el dret a l'execució de les sentències constitucionals, ni a la seva fermesa i intangibilitat i, més concretament, no es desvirtua la declaració de la vulneració del dret constitucional portat a l'empara, quan es retrotrauen les actuacions per tal que la jurisdicció judicial subsani o repari els vicis in procedendo que han provocat la vulneració del dret consagrat a l'article 10 de la Constitució. Aquesta és la pràctica constant en l'ordenament andorrà. El Tribunal Constitucional, quan declara que s'ha vulnerat l'article 10 per aquest tipus de vici, no es limita a anul·lar la sentència que ha causat la vulneració del dret, sinó que considera que la forma més adequada de reparar la vulneració és que el jutge o tribunal que va dictar la resolució prossegueixi el procediment respectant el dret i, en el seu cas, els criteris fixats per la sentència constitucional.

En els casos en què la vulneració del dret deriva de vicis in iudicando (normalment relacionats amb infraccions del dret a la presumpció d'innocència) la qüestió pot resultar més complexa i la resposta requerir més matisos, ja que en determinades circumstàncies la retrotracció, malgrat que no vulneri el dret a l'execució de la sentència i la seva intangibilitat, pot resultar inconvenient de cara a garantir una millor reparació del dret fonamental que el Tribunal Constitucional ha considerat vulnerat. De fet, en algun cas, fins i tot, es podria afectar el dret a no patir dilacions indegudes si la retrotracció tingués com a únic objecte que el tribunal judicial dictés una sentència reproduint la sentència dictada pel Tribunal Constitucional. Per això en els supòsits en els quals la conculcació dels drets de l'article 10 de la Constitució es produeixi per vicis in iudicando caldrà ponderar les circumstàncies concurrents en cada cas concret per decidir, des de la perspectiva del dret a l'execució de les sentències i de la millor reparació del dret vulnerat, la conveniència o no del segon enjudiciament.

Cinquè

Plantejada la qüestió en aquests termes, cal recordar que en el supòsit enjudiciat l'empara es va concedir per vulneració del dret a la jurisdicció en les seves vessants del dret a un procés degut, del dret a la defensa i del dret a la presumpció d'innocència, i la ratio decidendi que va fonamentar la decisió va incidir en què la decisió judicial no havia valorat de manera suficient les altres proves proposades i presentades davant el jutjador i que sí podia afectar el dret a la defensa invocat pel recurrent; a més el fonament tercer afegia que "cal evitar que la decisió, sigui quina sigui, sembli dictada sobre la presumpció de culpabilitat, contrària a les disposicions de l'article 10 de la Constitució o, el que és el mateix, fonamentada sobre la sola acusació."

Ateses les circumstàncies del cas i especialment la raó de decidir que li serveix de fonament, és evident que l'execució de la sentència constitucional i, més precisament, la reparació de la vulneració constitucionalment declarada no impedeix que el Tribunal de Corts dicti una nova

resolució sobre el fons de la causa mitjançant la qual entri a valorar i, si s'escau, practiqui el conjunt del material probatori portat davant seu i que no va tenir en compte en la primera sentència, sense poder però, en cap cas, tornar a condemnar sobre la base probatòria insuficient emprada en la sentència anul·lada per aquest Tribunal Constitucional.

DECISIÓ:

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l'autoritat que li confereix la Constitució del Principat d'Andorra,

HA DECIDIT:

Primer

Desestimar l'empara sol·licitada per la representació processal del Sr. F. A. F.

Segon

No hi ha expressa condemna en costes.

Tercer

Publicar aquesta sentència, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a la representació processal del Sr. F. A. F., al president del Tribunal de Corts, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal, ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 7 de setembre del 2007.

Didier Maus

Carles Viver Pi-Sunyer

President

Vicepresident

Miguel Herrero de Miñón

Magistrat